

Víctor Verdú

CLOT DE LA UNILLA

Al pare

El cotxe quasi no es veia
des del mirador dels ocells.
Al fons, muntanyes blaves.
Enlaire es retallaven bromallots.

Vau ensenyar-me
la malva i la cugula
–el vent en feia tremolar els penjolls–.

El sol baixava. Prop d'on érem,
va aixecar el vol un gran ocell.
Vam atansar-nos
a l'ull del pou
abans de tornar cap al cotxe,
precedits, en el camí, per les ombres.

Ja la meitat de la vida és en l'ombra:
carteres negres, llibres
que ens vas deixar.
Àvidament s'enfug tota conquesta
cap al no-res que habites,
i l'hi retem de grat.
T'has convertit en alt barem dels dies.
Ens portes claror dels espais oberts
a les cambres silents, que reverberen.
Els mots es fan lleugers
com serradures que un imant atrau.

INFERN

Vas baixar com Orfeu
a conèixer l'ocult
en la barca d'amor.
Travessaves l'espill
del record desolat.
Vas conèixer la nit,
en vas quedar tintat.
I voldries tornar
al costat de la vida,
encara, remuntar
el camí vell dels somnis.

ANTÍGONA

I. Crit

Darrere de la jove
resolta,
sola amb la veu dels morts,
es congrià tot d'una
un remolí de pols vermella.

II.

Ara una noia és conduïda
a una cova, on la deixaran tancada
perquè ha seguit la llei dels déus,
la de la sang, en lloc de la del poble,
injusta.

No mancant a la consciència,
la voluntat se separa del món,
on queden, també, el suplici i la mort.

LES AVELLANES 2013

Un instant, un esguard, són ja per somiar-hi.
Feliu Formosa

Com tornar a viure, després d'haver-te vist?
Vas aparèixer com un àngel
raríssim, fulgurant,
i et donaves al món per la mirada.
Jo n'estirava el fil,
l'estilet perillós, la droga pura.
El teu record roman radiant
en l'aridesa dels dies,
sol presentit en la claror d'albada
que es lleva, alta, i es difon sobre els camps.

A JAUME SASTRE

Quaranta dies has passat sense menjar,
com Jesucrist en el desert.
Quaranta dies has passat
en el desert de l'ànima.
Com Antígona t'has tancat
en el sepulcre de la dignitat,
que horripila els covards.
Tu governes la vida;
la il·lusió vana
arrossega la vostra,
oh éssers
que us autodestruïu
forçant la realitat cap al marge,
cap a l'espona de la inanició.
Vosaltres que cal·leu, que us cohibiu
davant la bogeria del poder,
la renúncia de Jaume Sastre
fa caure el decorat
del vostre palau sepulcral.